

Náboženství a magie

Kořeny víry

Matko země, z Tvého lůna vycházíme a do něj se vracíme, dej, ať poznáme Tvou vůli a zachováme čistotu své duše, dopřej zdraví nám i našim dětem a nasyť nás v době bladu, ať Tvé světlo věčně svítí, vede nás životem a k Tobě nás navrátí. Staň se.

brechtská modlitba

Abychom dokázali chápat tarijské náboženství, musíme si nejprve ukázat, z čeho se vyvinulo. A tak se nyní podíváme dál, než kam sahá paměť tarijských kronikářů.

Společné počátky

Na východ od Tarie leží vnitrozemské moře nazývané Krakennauricht, jehož břehy jsou kolébkou civilizace v této části světa. Kdysi dávno byla všem národům a rasám kolem Krakennaurichtu společná i legenda o vzniku světa. Tarijci sice tuto legendu neuznávají, ale na východ od hranic knížectví je to dodnes nejrozšířenější příběh o počátcích času. Nazývá se Legenda o Zrození.

Dlouho, předlouho ležela Matka země v temnotě. Byla pustá a prázdná. Pak ale zatoužila prolomit svou samotu. Zatoužila po světle. Tehdy se vzepjala, otevřela sopky a vychrlila k nebi tisíce kousků lávy. Z nich se staly hvězdy. Byly překrásné, ale byly to mrtvé kousky světla. I zaplakala Matka hořké slzy a z těch slz vzešla jezera a řeky. Pak se Matka znovu vzepjala a tentokrát vrbla vzhůru k nebi jediný veliký kus lávy. To byl Měsíc. Ale jeho světlo bylo bílé a studené. Tu zaplakala Matka podrubé a z jejich slz povstalo moře. A ona uviděla, že chce-li stvořit živé světlo, musí to světlo mít Duši. Proto oddělila kus své Duše a vložila ho do světla, které uvnitř ní plálo. A tehdy z Matčina lůna vyšlo Slunce a ozářilo její krásu. Z jejího těla vyrostly stromy a rostliny, její půda nasála horkost slunečních paprsků a vzešla z ní zvířata, ryby a bmyz. Protože byl ale žár Slunce příliš prudký, nechala jej Matka na svou tvář dopadat jen po nějaký čas. Pak vystřídala Slunce Měsíc spolu s hvězdami. Tak vznikl den a noc. A Matka, protože chtěla, aby někdo viděl všechnu tu krásu, stvořila z obně draky, z kamene trpaslíky, z vod elfy, z blíny lidi a z písku, babna a prachu ostatní rozumné tvory. Tak vznikl svět.

Je velmi pravděpodobné, že původ Legendy je elfský nebo trpasličí, protože elfové a trpaslíci jsou původními obyvateli zemí kolem Krakennaurichtu. Lidé, kteří do této oblasti přišli později, zřejmě převzali jejich mýtus.

Každá rasa ale vykládá Legendu po svém. Pro elfy je důležitá Matčina moudrost. Vidí ji jako Ochránkyni a jejich příběhy mluví o zachování rovnováhy a vděčnosti za zrození. Jejich hrdiny jsou mudrci, kteří dokázali silně cítit s Matkou.

Pro trpaslíky je důležité Matčino dílo. Matku vnímají jako Zdroj, zdůrazňují stvořitelenskou sílu a jejich příběhy jsou o slavných tvůrcích, kteří v sobě měli mnoho z Duše Matky a dokázali to vtisknout do svých děl. Lidé považují za důležitou Matčinu moc. Považují ji za Autoritu a jejich vládci od ní odvozují své právo panovat. Hrdiny jejich příběhů jsou rytíři a vladaři, kterým Matka svěčila do opatrování své tělo a oni je teď brání a rozdělují v souladu s její vůlí.

Prvním důležitým historickým mezníkem z pohledu lidí je jejich příchod do oblasti kolem Krakennaurichtu.

Před tisícem let žily kmeny Urů a Brechtů jako bratři. Mluvili společným jazykem, lovili stejnou zvěř a zachovávali podobné zvyky. Pak je ale nájezdníci na velikých a strašlivých zvířatech vystvali z jejich země a oni museli putovat na jih. Šli tak dlouho, až došli na břeh moře a tady se jejich cesty rozdělily. Zatímco Urové se vydali na západ, Brechtí zamířili na východ. Založili tu své říše a žili v pokoji s elfy i trpaslíky, kteří byli jejich sousedy.

Brechtür

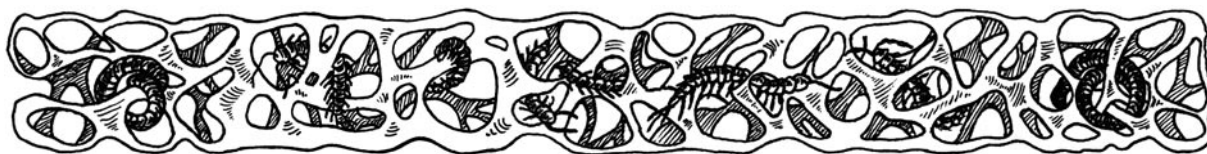
Dál už se náboženské legendy obou lidských kmenů různí. Urové sice přebrali od elfů a trpaslíků víru v Matku zemi, avšak časem se k této představě přidávala další božstva, až vznikl celý panteon. Nakonec se v zemi Urů, Uргуře, stala z Matky země bohyně Asai – patronka sopek a pohybů země.

V sousedním Brechtüru byl vývoj zajímavější. Směřoval sice nejprve také k mnohobožství, ale zhruba před šesti sty lety, ještě před vznikem Tarie, se objevila věstkyně a kněžka Brunhilda, dcera vládnoucího knížete. Ona a její syn Siegfried Svatý obrátili svoji zemi zpět k víře v jedinou bohyni, Matku.

Alkorské svítky

Dcera brechtürského knížete Otomara, Brunhilda, strávila své mládí jako rukojmí na dvoře trpasličího krále. Byla zde vychovávána jako záruka zachování míru mezi lidmi a trpaslíky. U dvora se Brunhilda seznámila s Legendou o Zrození a s uctíváním Matky. Legenda jí učarovala. Víru Brechtů, uctívajících množství bobů, začala vnímat jako upadlou a po návratu domů se pokusila ji očistit. Jako druborozený potomek vladaře se brzy stala vrchní velekněžkou bohyně Elfriedy, která byla její představou Matky nejbližší. V hlavním sídle kultu, Alkoře,

sepsala takzvané Alkorské svitky, v nichž vyložila zásady své víry.

Ve stejné době Brunhilda s neznámým mužem počala a později šťastně porodila syna Siegfrieda. Brunhildin starší bratr mezitím převzal vládu po zemřelém otci. Jenomže při lovu spadl z koně a zlámal si vaz. Brunhilda se tak stala jediným dospělým potomkem knížecího rodu.

Protože staré kmenové zvyky znaly nástupnické právo žen, stala se Brunhilda vládkyní Brechtů. A okamžitě začala šířit novou víru. Pomáhali jí kněží bohyně Elfriedy, kteří vycítili možnost získat výsadní postavení a vliv na vládu v zemi. Na odpor se však postavili velekněží ostatních kultů a část šlechty vedená mocným vévodou Lotharem. Ti požadovali, aby kněžna dokázala pravost své víry ve svatých zkouškách, které pro ni připraví. Brunhilda souhlasila pod podmínkou, že pokud obstojí, vévoda Lothar uzná její svrchovanost a prohlásí ji královnou Brechtůru. Nutno říci, že královský titul byl do té doby znám jen u trpaslíků. Lothar nicméně slíbil, že tak učiní.

Zkoušky byly kruté. Kněží požadovali, aby Brunhilda přešla žhavá železa, polykala jedy, byla topena ve vodě, snášela hlad a zimu a mezitím odpovídala na otázky víry. Brunhilda se nepodvolila a všemi zkouškami prošla. Obhájila beze zbytku své teze sepsané v Alkorských svitcích a usvědčila kněží, že jejich náboženství je pokřivením původní víry předků. Lothar dodržel své slovo a osobně jí vsadil na hlavu královskou korunu.

Legenda o Brunhildě

Brunhilda však po utrpení, kterým musela projít, nežila dlouho. Na trůn pak nastoupil Siegfried, který pokračoval v jejím díle a podporován vévodou Lotharem sjednocoval státní náboženství. Sám se postavil do čela církve. V průběhu své vlády nechal sepsat a připojit k Alkorským svitkům Legendu o Brunhildě. Oproti Alkorským svitkům je tato legenda méně duchovní a více odráží Siegfriedovy politické potřeby. Je ale pro lidi srozumitelnější než Brunhildiny náboženské úvahy.

Legenda nazývá Brunbildu Mučednice, Matčín blas, Věrná, Světice a podobnými přívlastky a popisuje v úvodu podrobně všechny zkoušky, kterými musela Brunbildu projít. Především však pojednává o posledních dnech jejího života poté, co ve zkouškách uspěla a byla korunována královnou. Tehdy umírala v bolestech na lůžku a předávala veškerou moudrost a vědění svému synovi Siegfriedovi. V těchto dnech se podle Legendy událo mnoho zázraků. Brunbildu měla nejrůznější vidění a promlouvala o nich ke svému synovi.

Podle Legendy o Brunhildě je svět uspořádán tak, že vše pochází z Matky země. Zatímco většina živých tvorů je pouhým tělem Matky, lidem a ostatním myslícím tvorům propůjčila země také malou část své Duše. Koná-li takový tvor dobré dílo, předává do něj

část své duše a rozhojňuje tím moc Matky. Úkolem každého je poznat svůj osud a žít v souladu s ním. Páni mají dobře a spravedlivě vládnout, lid poctivě pracovat a kněží šířit Matčinu vůli a léčit její rány.

Na konci života se duše vrací do Matčina lůna, kde splyne s její Duší. Jestliže však sešla z cesty a nežila v souladu s její vůlí, je pošpiněna a Matka ji nepřijme. Taková duše pak bloudí světem jako duch, bez těla a v bolestech, dokud se neočistí. Tělo zemřelého má být proto řádně pohřbeno do země a mají nad ním být vykonány potřebné obřady, aby jeho duše snadněji našla cestu zpět k Matce. Pokud se tak nestane, duše může zůstat uvězněna v těle nebo v jeho blízkosti. Tak povstávají strašidla a běsi.

Za znak Matčiny církve vyvolila údajně Brunhilda ve svých posledních dnech kruh, jenž symbolizuje úplnost Matky. Z jeho středu vyzařuje osm paprsků představujících mocné světlo její Duše, které dává vzniknout životu.

Důležitou otázkou v Siegfriedově Legendě je otázka zla. Veškeré zlo je nemocí Matky. Onemocní-li v některém místě Matčino tělo, jsou tvary rostlin a věci pokřivené a rodí se děsivé a nebezpečné stvůry. Onemocní-li naopak Duše, jsou vidět zlá znamení, lidé páchají zvrženímhodné věci a povstávají démoni. Siegfried proto nazývá v Legendě o Brunhildě své kněží lékaři Matčinými. A není-li možné zlo vyléčit, je samozřejmě třeba postižené místo vyříznout.

Jednou z nejvýznamnějších zásad, kterou Brunbildu podle Siegfrieda stanovila, je, že královský titul přiznala jí a jejím potomkům sama Matka země. Odtud se pak odvozuje právo krále rozdělovat tělo Matky a dávat je v léno svým vazalům. Král může také nejskvělejším mužům dle svého uvážení propůjčovat titul nižšího vládce (vévody, knížete) a pověřovat je vládou nad některou částí Matky. Siegfried se zde zjevně snažil založit pravidlo, podle kterého by všichni okolní panovníci měli odvozovat své oprávnění vládnout od jeho vlastní královské autority.

Ujklady víry

Siegfrieda samotného začali kněží Matky po jeho smrti nazývat Siegfriedem Svatým, Pánem země či Světloňosem. Za vlády jeho syna Otomara I. se Matka stala jediným božstvem, víra v ni se rozšířila mezi šlechtu i lid a stala se státním náboženstvím. Král jednoznačně stanul v čele církve jako nejvyšší kněz. Nutno ovšem říci, že ačkoliv víra Brechtůru je dnes jednotná, její výklad nikoliv. Uvnitř církve existují různé názorové proudy a odnože, které někdy přerůstají až v kacířství. Typickým příkladem je otázka magie.

Zatímco Brunhilda ve svých svitcích ještě tvrdila, že veškeré zázračné schopnosti jsou projevem zvláštní milosti Matky, Siegfried je už v Legendě daleko zdrženlivější. Důvodem bylo zřejmě to, že narážel při šíření jednotné víry na odpor mocných čarodějů. Ti měli do té doby v duchovních otázkách

postavení srovnatelné s kněžími. Proto zřejmě Siegfried v Legendě uvádí jako protivníky Brunhildy a jejímučitele čaroděje namísto kněžích a šlechticů. Podle oficiální verze Brunhildina života tedy Světici dohnali k smrti pyšní mágové v čele s Knutem Černovousem. Tato zcela smyšlená postava se stala předobrazem všeho, čeho se lidé na kouzelnících obávají, a Siegfried ji dokonale využil v boji proti čarodějnické klíci v Brechtüru.

Úplně ignorovat Brunhildiny Alkorské svitky však církev nemůže. Rozpory mezi názory zapsanými samotnou Světici a pozdější verzí jejího syna jsou zdrojem věčných disputací. A tak je dnes paleta názorů na magii více než pestrá. Od teologů považujících magii za boží dar, který je možno podle rad církve rozvíjet k potěše Matky, až po zaryté odpůrce veškerých čar a kouzel. Všechny skupiny však uznávají, že nepochybně existuje určitá magie temná, která je v rozporu se světlem Matčiným. Tu je třeba vymýtit. Existují dokonce řády, které mají za úkol vyhledávání a likvidaci špatných čarodějů, nazývaných Vředy země nebo Děti Knutovy.

V základních otázkách věrouky se nicméně vysoký klér shoduje. Shoduje se také v podpoře svého nejvyššího představitele, kterým je panovník. Proto když se politické záměry současného brechtürského krále Gorina zkrížily se zájmy prastarého trpasličího království Worthog ležícího na jihu, vyrukovali kněží okamžitě s náboženským zdůvodněním nadcházející války. Zároveň s její obhajobou položili již kněží duchovní základ i pro budoucí výpady směrem na sever.

Trpaslíci a elfové jsou také dětmi Matky, stejně jako lidé. Avšak pokud odmítají Brunhildino poselství a autoritu krále, který je přímým potomkem Siegfrieda Svatého, staví se proti samotné Matce a zpochybňují její vůli. Podle toho je třeba s nimi nakládat. Jejich víra v Matku je sice v základech správná, avšak byla pokřivena a narovnat ji lze jedině násilím. Je povinností každého dobrého rytíře přivést pomýlené rasy zpět pod ochranu krále, který je Matčiným blasem.

I lidé se ale musejí mít na pozoru, aby jejich víra neupadla. Musejí udržovat svá pouta k Matčinu lůnu. Nejsilnější je toto pouto u každého národa tam, kde leží jeho kořeny. Předkové Brechtů ale byli z míst svého původu před dávnými lety vyhnáni cizími nájezdníky. Nová území se sice stala jejich domovem, ale pokud nedobudou zpět svá dávná rodiště na severu, brozí, že jejich spojení s Matkou vychladne a víra v ni bude upadat. Je třeba osvobodit Rodné země, které jsou v rukou barbarů, a obnovit tak pradávne spojení Brechtů s Duší Matky.

Urgura

Když byl Siegfried Svatý korunován před šesti sty lety v Brechtüru králem, začal okamžitě uplatňovat vůči okolním územím a státekům svůj nárok udělovat

panovnické tituly. Na odpor se postavil jeho největší soused, Urgurské knížectví. Urově se pokusili vytvořit svoji vlastní legendu o původu královské moci. Také oni korunovali svého panovníka králem všech lidí a odvolávali se při tom na své bohy.

Ugvolení krále

Když bohové stvořili z neplodné černé země svět, rozešli se každý svou cestou, aby se kochali svým dílem. Moře kolem pevniny bylo tiché a klidné, bory oblé a malebné, každá rostlina rostla vzbůru rovnou do nebe a každý živý tvor znal své místo. Avšak někteří z bohů nechtěli vidět tu krásu. Toužili, aby svět byl jejich vlastním dílem, a začali mu vnucovat svou vůli. Tehdy se moře rozbouřilo, stromy se zkrřivily, z vrcholků hor vyrazily ostré skály a mezi živými tvory zavládl zmatek, takže se začali zabíjet mezi sebou. I sešli se bohové znovu a shodli se, že dílo bylo zkaženo. Ty z nich, kteří to způsobili, srbli do Propastí času. Sami se pak pustili do nápravy světa. Avšak co bylo náhle zkaženo, nemůže být stejně rychle napraveno. I seslali bohové na zem tvory nadané rozumem, mezi nimiž první byli lidé. Měli bohům pomoci obnovit řád věcí a běh světa.

Jenomže lidé podlehli všeobecnému zmatku živých tvorů a rozpadli se na mnoho kmenů a národů. Místo aby svět napravovali, ještě více jej křivili. Proto se bohové nakonec sešli potřetí a vyvolili z lidí jednoho, který jim má vládnout a sjednocovat je. Po dlouhém rokování učinili králem lidí nejskvělejšího muže Urů, knížete Inbeho. I seslali k němu posly v podobě stříbrného orla a ohnivého psa. Ti mu sdělili, že on a jeho potomci mají vést lidi k nápravě světa a k jeho očistění. Kdo se bude přičít jejich vůli, vzepře se samotným bohům.

Ostatní státekky v oblasti byly příliš malé, a tak se podvolily jednomu či druhému králi. Urgurský a brechtürský panovník proto začali soupeřit ve snaze obhájit své výhradní právo přidělovat ostatním vládařům panovnické výsady. Některá knížata a vévodové samostatných území si v této složité politické situaci nechávali pochopitelně svůj titul potvrdit od obou králů.

Poměrně významným vítězstvím Brechtüru v této době byl vznik Tarijského knížectví. Podpora poskytnutá urgurskému vzbouřenci Orthovi Carradovi vedla až k vytvoření nové říše, jejímž vládcí přiznal brechtürský král Otomar I. titul knížete. Ten Urgura nikdy neuznala.

Obsazení Urgury

Zhruba před 250 lety byl spor králů konečně vyřešen. Urgurský vládnoucí rod vymřel po meči a Brechtür nabytí takové převahy, že urským šlechticům nezbylo než přimout panovníka Brechtüru za svého vládce. Tak byly spojeny obě říše osobou krále Utrecha a Brechtür se stal jediným královstvím na březích Krakennaurichtského moře. Proto se od roku, kdy

byl brechtürský král Utrech korunován panovníkem obou zemí, počítá v Brechtüru současný letopočet, takzvaná „léta jednoho krále“.

Utrech začal v nově získané zemi zavádět kult Matky. Někteří příslušníci staré urgurské šlechty ale nechtěli přijmout nové náboženství. Tvrdili, že Utrecha zvolili pánem nad svými statky, nikoliv nad svými dušemi a dědičně drženou půdou. Odmítli vykonat obřad přijetí těla Matky, tedy rituál slavnostního přijetí svých lén z rukou krále za účasti Matčinych kněží. Utrech pohrozil, že jim půdu odebere. Šlechta začala plánovat spiknutí, to však bylo prozrazeno a krvavě potlačeno. Poté byly urgurské državy osazeny brechtürskými pány a náboženství obou zemí bylo násilně sjednoceno. Alespoň navenek, protože pod povrchem samozřejmě přetrvávají zejména mezi prostým lidem některé dávné zvyky, uctívání model starých bohů a tajné přinášení obětí.

Uznik Pobystří

Kvůli válce s tarijským knížetem o urgurské dědictví byl Utrech donucen ponechat malé části Urgury určitou nezávislost. Toto území se dnes nazývá Pobystří a leží stranou zájmu Brechtüru. Nezávislé je zde i náboženství, které nadále uznává více bohů. Matčina církev nicméně nechává Pobystří na pokoji. Mimo jiné i proto, že je to území poměrně chudé a málo lidnaté.

Kromě urských bohů tu ovšem přetrvává i legenda o vyvolení krále. Tu a tam proto pán některého městského státečku vyrukuje s tvrzením, že v jeho žilách koluje trocha krve urgurského panovnického rodu a je proto povolán vést lidi k nápravě světa. O nějakém sjednocení roztržitého a řídké obydleného Pobystří si však kdokoliv ze vzdorokráľů může nechat jenom zdát.

Taria

Tarijci jsou odnoží starých Urů, a to nejen národnostně, ale i nábožensky. Jejich legendy tedy také hovoří o tom, že svět stvořili bohové z pusté země a vdechl mu život. Také zde se část bohů pokusila svět ovládnout a byli za to svrženi do Propasti času. A také v těchto příbězích byli lidé a ostatní rozumní tvorové povoláni, aby pokřivený svět napravili. Dál už se ale tarijské legendy vyvíjely pod vlivem dobývání Dračího poloostrova. Vytvářeli je lidé ohrožovaní létajícími příšerami, pro které se boj o přežití stal smyslem života.

Uálka bohů

Když lidé přišli na zem, bylo jich jen deset. Postupně se však množili a objevovali nové země, které byly dosud divoké a zmatení živých tvorů v nich bylo nezměrné. Lidé tomu zmatku podlehli a začali válčit mezi sebou, místo aby očišťovali svět. Tehdy mezi nimi povstali pánové a vládcí, kteří se je snažili znovu sjednotit. Jeden z nich se jmenoval Alvaro

Tríprstý. Věřil, že když pozná odpovědi na všechny otázky, když porozumí všem věcem a odbalí všechna tajemství světa, tak dokáže lidi spojit a vést k naplnění jejich úkolu.

Jenomže když Alvaro zkoumal tajemství světa, rozlomil i Pečeť, která uzavírala Propastí času. Z propastí se vybrnuli draci, obři, krakeni a jiná monstra, která zatím zplodili Svržení bobové. Příšery a obludy začaly zabíjet lidi a jiné dobré tvory a nebylo před nimi úniku. Také sami Svržení bobové povstali z Propastí času, když byla Pečeť rozlomena, a pustili se do války s pravými boby. Ta válka probíhá hluboko v kořenech země až doposud. Někdy je možné pocítit otřesy půdy, jak se bobové srážejí ve strašlivé bitvě.

Válka ale probíhá i na zemském povrchu, kde se střetávají lidé s příšerami z Propastí času. Kdo z lidí prokáže statečnost v tomto boji, stane se po smrti součástí družiny tobo boba, kterého za života uctíval. Po jeho boku pak bude bojovat ve Válce bohů až do Soumraku světa. Tehdy se země roztrhne pod strašlivými údery, které si bobové navzájem zasažují, a z jejího nitra se vyvalí oheň a tekoucí láva. Zemřou bobové i lidé a země bude znovu pustá a temná jako na počátku.

Náboženství založené jen na bojových zásluhách svých vyznavačů při zabíjení nestvůr přestalo časem stačit. Když se podařilo zatlačit draky, bylo třeba stanovit i další zásady života věřících. Pravidla, která by zajistila, že se nebudou zabíjet bezhlavě mezi sebou, že se nevzbouří proti svému vládcí a že budou pracovat a uznávat zákony. Proto se postupně tarijská věrouka rozvinula a začala vytvářet nové příběhy a naučení o tom, jak má věřící žít. Snažila se také reagovat na to, že oblíba některých bohů časem slábla a objevovali se místo nich bohové noví.

Přichází nový čas. Draci jsou sice pryč, ale Válka bohů v kořenech země pokračuje s neztenčenou silou. Tarijci by proto měli být věrnými uctívači pravých bohů a z Taria by měli vytvořit baštu jejich víry. Nestačí ale jen vykonávat obřady, přinášet oběti a očišťovat dál zemi od bestii. Je také třeba odstraňovat zmatek mezi lidmi, napravovat svět a vnášet do něj řád. Je třeba obdělávat pole a sady, zakládat zabradý, stavět domy, města a chrámy, to vše podle rad kněžích a v souladu s tajným řádem světa ukrytým pod povrchem. To je hlavní úkol lidí a ostatních rozumných tvorů na zemi. Oslabují tím moc a odhodlání Svržených bohů. Uzdravující se země jim odmítá poskytovat ve svých kořenech oporu a jejich řady v bitvách kolísají.

I samotní bobové ale ve válce s nepřáteli umírají. Proto čas od času pozvednou některého výjimečného člověka mezi sebe a podělí se s ním o část své moci. Tento vyvolený člověk se tak stane jedním z nich. Příkladem takového božstva je Natal, dívka, která se obětovala, aby sprovodila ze světa dračí bestii. Za to byla tato panna pozdvížena mezi boby.

Konvent

Hlavní slabinou tarijského náboženství je jeho roztržetost. Základní příběhy o bozích, jejich válce a jejich osudech jsou sice všem kultům společné, ale kdykoliv je třeba přistoupit k výkladu nějaké zásadní otázky, schází se Konvent. Na něm spolu vedou učené disputace nejvýznamnější kněží jednotlivých řádů.

Konvent se podle staré tradice schází v pohraničním městě Parlet, které bývalo náboženským centrem už v době, kdy draci ještě létali volně nad řekou Lant. Ani Konvent však mnohdy nedospěje k jednoznačnému závěru. A tak jsou některé otázky vykládány odlišně jednotlivými kulty a dokonce i jednotlivými kněžími. Představení řádů se shodují pouze v některých základních věcech. Například v tom, že Svržení bohové nemají žádná jména a je zakázáno je jakýmkoliv jmény nazývat. Shodují se také v odsuzování dračích kultů a víry šamanů Zaa-Fa Tanui. Ke kultu Matky, který vládne v Brechtüru, se ovšem vzhledem k politické situaci vyjadřují spíš zdrženlivě.

Slabost Konventu se zřetelně projevila v roce 592 CL. Kněžky bohyně Natal jej svolaly proto, aby se všechny kulty sjednotily ve svém postoji k šířící se víře v boha Woodaga. Otázka, zda je Woodag vtělním velkého bojovníka či světce nebo zda se naopak jedná o některého ze Svržených bohů, se řešila tak dlouho, až zasáhl kníže. Na popud svého pobočníka Aradina kníže Konvent rozpustil. Církevní hodnostáři byli nuceni se rozejít do svých chrámů a klášterů, aniž dospěli k nějakému závěru.

Tarijský kníže je dnes ve zvláštním postavení. Trpí na svém území vírou v mnoho bohů, která je Matčinou církví označována za blud a kacírství, a přitom zároveň odvozuje své právo na knížecí titul od autority brechtürského krále Otomara I., nejvyššího kněze Matky. Náboženství v Tarii ale nikdy nedosáhlo takového vlivu a významu jako je tomu na východě, a tak si s tímto rozparem nikdo neláme hlavu. Alespoň prozatím.

Kněžský díl

Ošemetným problémem, který od počátku kalí vzájemné vztahy tarijských kultů, jsou peníze. Kněží, mniši a jeptišky tráví mnoho času rozjímáním, modlitbami, sepisováním naučení a kázání a nalézáním božské vůle. Pochopitelně pak těžko mohou mít dost času na to, aby se sami užívali, a tak je každá církev závislá na darech od svých věřících. A nemůže se spoléhat jen na dobročinnost bohatých šlechticů. Ti mají dost vlastních vydání, obzvláště v časech války, a tak by páni kněží nemuseli mít celé týdny co do úst. Proto je velmi důležité, aby jim rolníci a řemeslníci odváděli pravidelně alespoň malou část ze svého výdělku. Jenomže komu mají obyčejní lidé platit, když je bohů a jejich církví tolik? Většina vesnic si nemůže dovolit živit více než jednoho faráře, kněžku, šamana či svatého muže.

Po určitých sporech se Konvent okolo roku 200 CL usnesl, že ta církev, která v určité vsi jako první

vybuduje svůj chrám a přidělí sem svého kněze, bude pobírat od osadníků svůj „kněžský díl“. Jeho přesná výše je předmětem vyjednávání mezi představeným církvě a rychtářem či radou starších. Jestliže je ovšem ves povýšena na město, může být na jejím území vybudováno víc chrámů. V takovém případě se vybraný kněžský díl zvýší a rozdělí se mezi všechny církve ve městě rovným dílem.

Z toho vyplývá mnoho sporů. Někdy se stává, že mocný šlechtic, příznivce určitého tarijského boha, rozhodne, že všechny vsi na jeho území budou napříště odvádět kněžský díl „jeho“ církvi. Ostatní řády se mohou dovolávat svých dohod, ale poslední slovo mívá v takových případech knížecí komorník jako nejvyšší soudce.

Boj o kněžský díl se může dokonce stát námětem na dobrodružství. Zástupce církve, které odvádí kněžský díl velká vesnice, může všemi prostředky usilovat o to, aby ves nebyla panovníkem povýšena na město. Pak by se totiž jeho církev musela dělit o peníze s dalšími kulty. Náboženské řády se takto mohou stávat překážkou rozvoje měst a obchodu. Nebo může vypuknout boj o to, která církev v nově založené osadě dřív dostaví svůj chrám. Noční přepad, nestvůra vypuštěná mezi dělníky a podobné záškodnické akce mohou vést až k tomu, že jedna z církví najme dobrodruhy, aby jí zajistili klid na dostavění chrámu.

Náboženství v Pohraničí

Cože? Špatně jsem slyšel! Říkal jsi „Při Lianté“ nebo „Přilijte“?

Averský kat k pirátu Hakenovi před popravou vroucím olejem

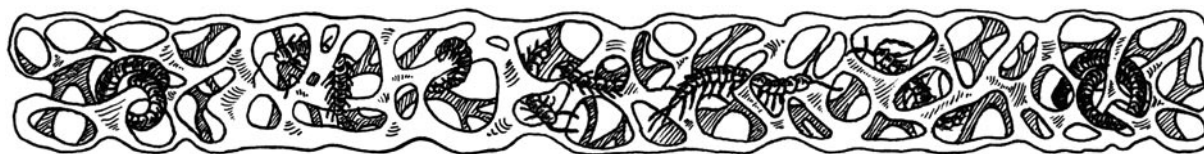
Pohled na vznik světa a místo bohů a živých tvorů v něm mají všechny tarijské kulty společný. Liší se ovšem svými náboženskými rituály a požadavky na věřící. Přesto člověk může ve větších městech narazit na chrám, kde je možné v oddělených modlitebnách obětovat různým bohům tarijského panteonu a věřící se může v různých částech dne postupně zúčastnit několika bohoslužeb. Obzvláště rolníci z okolních vesnic, v nichž bývá pouze chudý svatostánek jednoho jediného boha, který se ve vsi těší největší oblibě, využívají rádi návštěvu města k tomu, aby si naklonili i ostatní božstva.

Chrám a obřady

Nutno říci, že v Pohraničí dosud přetrvává obliba primitivních božstev s málo organizovanými kulty, jako jsou Ar nebo Gort. Jejich kněží zdůrazňují především boj se zlem představovaným nestvůrami a věrouka je poměrně jednoduchá. Snad to způsobuje syrový a drsný charakter tohoto kraje. Z rozvinutých náboženských kultů jsou v Pohraničí silné jenom církve Asai, Woodaga a Natal.

Asai byla už ve starém urském panteonu přetrvávajícím odrazem Matky. Bývá zobrazována jako žena

s přísnou tvář, v jedné ruce drží klas obilí a v druhé lebku. Je paní nad zrozením i smrtí. Je zemí, která dává úrodu, ale dokáže přinášet i zemětřesení a chrlit žhavou lávu. Proto ji její uctívači během obřadů konejší tichým zpěvem chorálů. Asainy chrámy jsou obvykle kruhové přízemní stavby, symbolizující životní cyklus, s osmi vížkami po obvodu. Ty představují osm období roku, která rozeznávají Asaini kněží, ale také osm stadií života od zrození ke smrti. Uvnitř jsou chrámy bohatě zdobeny plastikami z pálené hlíny zpodobňujícími plody a dary země. Ohnivou sílu Asai symbolizují pohárky s olejem či lojové svíce na oltáři zapalované slavnostně na začátku obřadu.

Natal je oproti Asai bohyní mírnou, symbolizující obětování. Po celém kraji lze nalézt její kapličky z kamene stavěné v podobě čtyřhranné věžičky s několika výklenky. Na vrcholu bývá zobrazena dívka uchvácená drakem. Do výklenku ve věžičce se vkládají jako oběť čerstvé květiny nebo barevné kamínky namáčené ve vodě. Ve jménu Natal vznikla v Pohraničí řada klášterů střežících léčivé prameny, zázračná místa a nebo přinášejících lékařskou péči a kulturu do divočiny.

Pokud jde o *Woodaga*, jeho chrámy připomínají křesťanské kostely. Jsou tvořeny vysokou kruhovou věží a dlouhou chrámovou lodí. Celek má představovat tělo hada se vztyčenou hlavou. Součástí obřadů jsou dramatické proslovy kněží volající po absolutní oddanosti církvi hadího boha, který je podle nich páne všech čtyř živelů.

Typičtějšími bohy Pohraničí jsou ale tvrdí bojovníci, hrdinové Války bohů. Přední místo mezi nimi zaujímá *Ar*. Takzvané Arovy stolce lze nalézt všude na okrajích lesů. Jedná se o masivní kamenné desky ze tří stran obklopené kamennou lavicí. Na nich provádí lovci obřad vyvrhnutí kořisti a zanechávají nejlepší kusy masa svému bohu. Po velkém a úspěšném lovu bývají tyto svérázné oltáře lepkavé krví, povalují se na nich zbytky vnitřností a posedávají tu supi a draví ptáci. Ze všeho nejvíce ten pohled připomíná jatka. Ale *Ar* prý krev miluje a mrchožrouti jsou jeho poslové.

Průvodkyní *Ara* bývá bohyně bouří *Maigen*. Ta je jeho ženským protějškem. Lidé ji uctívají jako ztělesnění síly rodu, ochranitelku dětí a nositelku plodnosti. Oproti *Arovi* je *Maigen* ztělesněním všeho, co příroda lidem nabízí, aniž by o to s ní museli bojovat – hub, lesních plodů, ovoce, divokého zrna i lásky.

Veliké oblíbené se těší i *Gort*. Jeho chrámy s věží uprostřed lze již z dálky rozpoznat podle dunění zvonu. Ten zvuk symbolizuje třesk zbraní v bitvě se Svrženými bohy.

Mezi typické pohraniční kultury patří víra v boha-medvěda *Utora*. Oficiálně je zakázána, protože mezi *Utorovy* vyznavače patří i skupiny druidů z Jižního hvozdu. Ti ovšem chrámy nepotřebují a za oltář jejich tiché modlitby může posloužit třeba kmen stromu poškrábaný medvědími drápy nebo kámen s uhlovou kresbou posvátného zvířete.

Na jižním pobřeží a na Branných ostrovech patří k nejmocnějším božstvům vládci moře – *Riana*, *Bhar* a *Lianté*. *Rianu* a *Bhara* vyznávají rybáři a lovci perel a jejich svatostánky mají vždy jednu stranu otevřenou směrem k moři. K *Lianté* se modlí lapkové a piráti. Proto nemá žádné oltáře ani chrámy, podle nichž by bylo možné její věřící usvědčit. Místo toho nachází svou podobu v medailonech a přívěscích nošených tajně pod halenou či zbrojí.

Svátky

Svátky a slavnosti hrají v životě prostého lidu důležitou úlohu. Pro chudé rolníky na vsích a řemeslníky a tovaryše ve městech je to příležitost se alespoň jednou za čas do sytosti najíst, napít, zatančit si a povselit se. A projevit druhý den milosrdenství k žebrákům a tulákům prosícím na prahu o zbytky ze včerejší hostiny.

Veliká noc

Vzpomínka na mrtvé, která se slaví o zimním slunovratu po celé *Tarii*. Je to nejdelší noc celého roku. Podle zvyklostí musí od setmění až do rozednění hořet v každém domě svíčka či louč, aby mrtví trefili domů. Až do půlnoci sedí rodina společně a vyprávějí se příběhy ze života zemřelých příbuzných, aby tak nebyli předkové ani po smrti zapomenuti. Lidé věří, že mrtví přitom nahlíží do oken, poslouchají a jsou potěšeni, pokud se o nich mluví. O půlnoci se koná večere, při níž se rozkrojí ráno upečený sladký chleba a rozdělí se tak, aby jeden díl vyšel na každého člena rodiny. Jestliže v minulém roce někdo zemřel, přichystá se porce i pro něj. Po jídle jdou všichni spát, jen jedna z žen musí udržovat světlo až do rána.

O Veliké noci nesmí zůstat v domě žádný cizinec. Lidé věří, že duše mrtvých by to mohlo zmást a nenašly by cestu domů. Proto i ten nepohostinnější hospodář požádá v předvečer Veliké noci hosty, zda by nemohli strávit noc venku u ohně. A to nemusí být vždycky příjemný zážitek. Dokonce i když ponecháme stranou zimu a sních. Protože o Veliké noci se mrtví někdy opravdu vracejí.

Skřítčí rej

Je to svátek typický pro Pohraničí. Jedná se o svéráznou oslavu dožíněk. Lidé věří, že k večeru toho dne, kdy je poslední klas pod střechou, vylétají z děr skřítci, poletuchy a podobná havěť. Tato čarovná stvořeníčka mají tu moc, že mohou seslat požehnání na dítě, které bude onoho dne počato. Novorozeně, kterému skřítci přejí, má zajištěno zdraví a sílu a po celý život ho bude doprovázet na obloze hvězda, která mu v rozhodujících chvílích posvítí na cestu.

Proto se mladí muži a ženy snaží skřítky, kteří pozorují lidské veselí, všemožně zaujmout. Dívky pořádají těsně před západem slunce tak zvaný *Dřevákový závod*. Při něm utíkají korytem potoka v dřevácích a soutěží o to, která dřív doběhne k prameni a napije

se z něj. Chlapci se zase střetávají v přetahování lanem a ve skákání přes vatru. Mezitím se pochopitelně pije a tančí jako o každém jiném svátku. Když si k tomu představíme haleny děvčat zmáčené rozstříkující se vodou a zpoceně svaly mužů napínající se kolem lan, je vcelku jasné, že o Skřítčím reji je každoročně počato mnoho dětí, ať už se skřítčím požehnáním, nebo bez něj.

Závišovy zpěvy

Jde o slavnost lokálního významu, kterou lze zažít pouze na Kalandrových potocích. Z vděčnosti za vyhnání blouznivých hledačů zlata se mniši několika klášterů nejhůře postižených drancováním zavázali, že budou každý rok sloužit společnou mši na památku bitvy u Malého Městce. Zástupci různých tarijských kultů si tak každý rok připomínají vítězství pana Záviše ze Strasti a modlí se za jeho potomstvo.

Nejkrásnější součástí slavnosti je společný zpěv všech mnichů a jeptišek, který začíná po západu slunce. Bezeslovný nápěv se nese nad krajem společně s bubláním potůčků a vyvolává pocit tichého štěstí. Kněží říkají, že Záviš, který byl podle svého přání pohřben u jednoho z mnoha místních pramenů, slyší ten zpěv až dole v kořenech země, kde bojuje ve válce proti Svrženým bohům. A když k němu dolehne chór, jeho rány se zacelí a on se s novou radostí vrhá doprostřed nejdivočejší vřavy.

Magie

Draci odletěli před lety na západ za moře. Trpaslíci po tragickém zaplavení svých dolů nedosáhli už nikdy v runovém kovárství umu svých pradědů. Dryády, víly a magičtí tvorové vymírají. A s nimi jako by se ztrácela ze světa i kouzla a čáry. Šíří se oblasti, kde Síla je jen tichým hučením podzemní řeky, ze které nelze čerpat. Místa, kde magie je jak doušek podzimního vzduchu s příchutí tlejícího listí a vůní ztraceného.

Zapovězená kniha

Snad nikdo v Pohraničí nepochybuje o tom, že existuje magie. Otázkou pouze je, co kdo za magii považuje. Obyčejní lidé mnohdy vnímají jako projev čarovné síly úder blesku nebo několikeré houkání sýčka, které předznamená neblahou událost. Naproti tomu přijímají zcela samozřejmě to, že místní kovář dokáže rozdmýchat oheň v úplně vyhaslém ohništi. Nebo že mlynářova synka potrhá hejkal. Děti poslouchají bez dechu historky obchodníků, kde nelítostný výběrčí daní je stejně tajemnou postavou jako duch popraveného lapky. Pak vyběhnou ven a radostně se smějí kouskům místního blázna. Nikoho při tom ani nenapadne divit se, jak to, že se při nich choromyslný chvílemi vznáší dvě stopy nad zemí. Vždycky tomu přece tak bylo. Janek Skočka je zkrátka lehký a nadnáší ho jeho bláznovství. Tak jaképak čáry.

Talenty a Prokletí

V Tarii je magie krutá. Nikomu se jí nedostane zadarmo. Ten, kdo je obdařen čarodějným darem, to dlouho nemusí tušit. Ale jakmile to zjistí a rozhodne se svůj dar rozvíjet, začne platit cenu, která je předem dána a nelze o ní smlouvat.

Nepěstovaná magie v člověku má podobu Talentu. Zkušení čarodějové to vysvětlují tak, že přirovnávají Talent k semeni stromu a člověka k hlíně, do které bylo sémě zaseto. Nejprve vyklíčí jeden slabý výhonek. Z něj se časem stane hlavní kořen, který bude prorůstat dál a dál. Tento první výhonek určuje hlavní směr, kterým se bude magikovo nadání samovolně vyvíjet.

Jestliže je například někomu dána do vínku schopnost ovládat vodu, bude vodou od malička přitahován. Zamiluje si odlesky na hladinách studánek a neobyčejně snadno se naučí plavat. Časem, jak bude kořenek magie sílit a prorůstat dál, rozvine u obdařeného dar nalézat vodu, cítit ji a poznat, zda není zkažená či otrávená. Možná se z něj stane kopáč studen nebo námořník. Pak se bude jeho Talent samovolně rozrůstat dál, ale bude se tak dít velmi pomalu. Čas od času, ve vypjatých situacích, se ovšem jeho nadání ozve s překvapivou silou. Kopáč třeba dokáže odhalit pouhým přiložením dlaně na zem důvod vysychání studny. Námořník zoufalým výkřikem odvrátí vlnu ženoucí se na bok lodi. Lidé, kteří je budou znát, budou samozřejmě vědět, že tento člověk dokáže něco, co jiní nedokážou. Nemusí jim to ale připadat o nic divnější, než když je někdo chytřejší nebo šikovnější než ostatní. A magie svůj růst časem zastaví.

Čarodějného daru si ovšem může všimnout jiný kouzelník – kmenový šaman, vesnická bylinkářka, kněz nebo dokonce čaroděj z velkého města. Ti mohou napomoci Talentu, aby se rozvinul. Mohou jeho nositele cvičit v tom, aby si uvědomoval magii prorůstající jeho životem, aby ji přijal a dokázal ji ovládat. Tehdy se hlavní kořen magie začíná prodlužovat a mohutní. V některých případech dokonce vyžene boční kořínky. Žádný z nich sice nepřeroste onen původní hlavní kořen, ale mohou rozšířit repertoár magikových schopností. Je to jakási odměna za jeho píli.

Jenomže růst Talentu uvnitř člověka nezůstává bez následků. Společně s ním mohutní a sílí také Prokletí, které je s Talentem neoddelitelně spojeno. Čarodějové říkají, že Prokletí je způsob, jakým kořen magie čerpá z člověka sílu k dalšímu růstu. Každý, kdo chce kouzlit, se s tím musí nějakým způsobem vyrovnat.

Prokletí má často podobu nějakého postižení, které je protikladem Talentu nebo s ním úzce souvisí. Jestliže má například někdo jasnozřivý dar nahlížet do budoucnosti, může časem ztráct schopnost rozlišit skutečnost od svých vizí. Ten, jehož Talentem je naslouchat vnitřním hlasům ostatních lidí nebo rozumět řeči zvířat, může postupně oslepnout, až je nakonec odkázán pouze svůj sluch. Komu je dána

schopnost splétat iluze, mnohdy jen s obtížemi ovládá potřebu nutkavého lhaní. Kdo je svým Talentem sprízněn s ohněm, má obvykle k vodě tak prudký odpor, že se odmítá umývat, i když jeho tělo strašlivě páchne a stává se semeništem hmyzu.

Je potřeba říci, že Prokletí není žádný železný zákon. Nemá pravidla. Tentýž Talent může být spojen u každého člověka se zcela jinými následky. Jen jedno je jisté. Není žádný Talent, který by byl od Prokletí osvobozen. Proto ti čarodějové, u nichž se žádné postižení neprojevuje, žijí v největším strachu. Obvykle to totiž znamená, že v jejich těle klíčí zákeřná nemoc nebo že jejich dar přitahuje demony či jiná strašlivá stvoření. Jednoho dne je možná temná bytost vyčerní a přátelé pak najdou jejich tělo roztrhané na kusy a zčernalé. Takoví kouzelníci často závidí svým šťastnějším kolegům, které magie „jenom“ pokroutila, zmrzčila nebo upoutala na lůžko.

Cesty magie

Jsou různé náhledy na kouzlení. Někteří například věří, že Talent je božský dar. Toto požehnání může člověk rozvíjet. Neměl by se ale snažit ovládnout jiné druhy magie než onen jediný, který mu byl dán do vínku. Tato „čistá cesta“ je typická pro výuku magie v rámci církve, zejména v Brechtürském království. Jakmile se ale projeví první příznaky Prokletí, vykládané jako nevěle Matky, nebo jakmile se mladý adept pokusí o jiný druh kouzel, než kterým ho „obdařila země“, výuka je ukončena. Dokonce i některé přírozené Talenty Matčina církev odmítá. Klerikem se tak údajně nemůže stát ten, kdo dokáže ovládat oheň, na koho promlouvají hlasy ze záhrobní nebo kdo vídá demony. Tomu pak nezbývá než cvičit své umění v některé z tajných sekt. Nebo se odebrat do Tarie, kde je možné čarovat volně.

Ani mezi tarijskými kouzelníky ale nejsou názory na rozvíjení magie jednotné. I zde existují zastánci čisté cesty, tedy pouhého prohlubování Talentu a zákazů pronikání k jiným druhům magie. Proti nim stojí hledači, kteří tvrdí, že magie je jedna Síla a Talent je jen ukazatel cesty k ní. Tyto dvě skupiny spolu vedou spory, a často nikoliv pouze slovní. Ale obyčejní lidé o tom máloco vědí.

Obě skupiny čarodějů usilovně hledají nové Talenty. Po vsích chodí jejich verbovači, kteří se vyptávají po zvláštních úkazech a nezvyklých dovednostech, aby odhalili zrnko magie dřímající v malém děvčátku nebo chlapci. Je-li Talent hodně nezvyklý, nabídnou místnímu pánovi peníze za to, že si budou moct dítě odvést na učení. Nepochodí-li, dívku či mládence často odvedou potají. Jindy naopak začne rodinu pokorně navštěvovat moudrý muž, který nežádá nic jiného, než aby si tu a tam mohl s dítětem nerušeně pohovořit. Záleží na tom, kdo stojí za hledáním Talentů v tom kterém kraji a jaké jsou jeho zásady.

Je třeba říci, že v Tarii, na rozdíl od Brechtüru, neexistuje žádná jednotná skupina nebo organizace,

kteřá by měla monopol na magii. Naopak, kouzelníci se často hádají dokonce i uvnitř svých vlastních společenstev. Stejně tak církve nemají jednotný názor a v jejich řadách jsou jak kněží s probuzeným magickým nadáním, tak i fanatičtí odpůrci čarování jakožto zlořádu nuceneého lidem Svrženými bohy.

Na menidské univerzitě je sice katedra čarodějních umění, má však pověstně nízkou úroveň. Většina kouzelníků je na své umění žárlivá a není ochotna je předávat nikomu jinému než jednomu či dvěma pečlivě vybraným učedníkům. A tak hádky, ješitnost a roztržštěnost odsuzují většinu čarodějů k útržkovitému poznání, k hokus-pokusům, k objevování objeveného a k vymýšlení vlastních receptů a zaklínadel. Není pak divu, že jsou často považováni za šarlatány a podvodníky.

Praví mágové

Kouzelníci tedy nejsou v Tarii ničím neznámým. Jenomže když dva dělají totéž, není to totéž. Drtivá většina čarodějů jsou „magičtí řemeslníci“. Přeríkávají své formule, aniž by rozuměli jejich struktuře. Vědí, že když řeknou tohle slůvko a máchnou rukou, stane se tohle. Za vrchol svého umění považují, když se jim podaří vytvořit nové zaříkadlo. Snaží se mít i jakýsi vliv na běh světa a osudy lidí v něm. Zakládají tedy gildy, bratrstva, nátlakové skupiny, kruhy, školy a stávají se rádci baronů, agenti knížat, poradci městských purkmistrů či univerzitními mistry. Jejich cesta je přímá.

A pak jsou tu ti druzí, skuteční mágové. Rozdíl je propastný. Je jich jen málo, ale oni ... vidí magii. Cítí ji, chápou. Oni jsou magií samotnou. Pronikli až k podstatě. Dokážou přečíst každé kouzlo. Vědí, jak poznat rukopis toho, kdo jej stvořil. A dokážou zpřetrhat jemné nitky, které je spojují s výsledky jejich kouzel. Sprádají i úplně nové čarovné formule. Jsou to unikáty, často bez přímého účelu, vytvářené jen z pouhé radosti nebo z touhy hlouběji porozumět tvarování Síly.

Také oni ovlivňují svět. Ale jinak. Už dávno pochopili, že v prastarém alchymickém principu analogií je skryta skutečná moc. Že každý čin je zároveň symbolem, obřadem, magickým rituálem a každý rituál, obřad či symbol je schopen vyvolat za určitých okolností nějakou událost. Že lze hledat magické vazby mezi rozhodnutími panovníka a poměrem živlů na jeho hodovní tabuli. Že lze dovést z věčné rodové snahy o získání dávno ztracené državy hlouběji uloženou touhu po jednotě zapomenutého magického háje. Že krev není voda a některé rodové linie jsou poznamenané a zkažené zatímco jiné předurčeny k úspěchu. Že směr, kterým běží zvíře na rodovém znaku, může určit chování vazala v bitvě. Že města postavená na troskách starších sídel se nikdy nevymaní z jejich vlivu a osudy jejich obyvatel se budou točit v divoké spirále kolem téže osy. A že do těchto vazeb lze při zachování nejvyšší obezřetnosti vstoupit a usměrňovat je.

Kdo těmto věcem nerozumí, ten v jejich jedné magii nevidí. Přesto právě tohle je její nejvyšší formou, neboť nevyžaduje nic jiného než vědění a moudrost.

Jenomže čas mágů končí. Jejich cesty se rozešly s cestami druidů a jejich umění hrozí úpadek. Ztrácí se Síla, magické vazby se rozpadají a nadto se objevuje Tovaryšstvo vah, vlivný rytířský řád, který hlásá, že čáry a kouzla se protíví vůli bohů.

Zapovězená kniha

Ačkoliv církve v Tarii nesdílejí s brechtürským kultem Matky jeho přísnost vůči magii, na jednom se s ním shodnou. Je to zákaz jediné knihy. Jde o dílo neznámého autora zhruba z 5. století CL, které nese název „Čaroslova“. Dnes je daleko známější pod názvem Zapovězená kniha. Je až s podivem, jakou paniku budí v řadách kněží, když uvážíme, že je to jen nejasná báseň v próze plná znepokojivých, ale nejednoznačných obrazů.

Dnes z knihy díky zakazu kolují mezi vzdělanci pouhé zlomky a ty poskytují prostor k mnoha výkladům. Ten nejznámější tvrdí, že podle Zapovězené knihy je původem všeho magie. Čarovná síla protkává svět jako síť nebo pavučina. Všechno hmatatelné je navěšeno na tuto pavučinu. Zatáhnutím za správné vlákno lze cokoli na světě ovlivňovat a měnit. Někteří kouzelníci to dělají intuitivně, takoví se v Zapovězené knize nazývají Snílci. Jiní tak činí na základě zkušenosti, to jsou Praktici. Snílci často nedokážou udělat dvakrát tutéž věc stejně dobře. Praktici jsou ale bezmocní, když před nimi leží nový úkol nebo když se průběh vláken změní.

Pokud by takový výklad Zapovězené knihy byl správný, představovala by vlastně svébytný náboženský systém založený na uctívání magie. Mnozí uznávají kouzelníci ale tvrdí, že to je nesmysl. Podle některých z nich je kniha jen blábolním šílencem, podle jiných je to naopak skrytý návod k ovládnutí nejtěžších známých kouzel. Otázka je, zda to neříkají proto, že prohlašovat Zapovězenou knihu za náboženský text by mohlo být nebezpečné. Nebylo by tak těžké obrátit mínění šlechty i obyčejných lidí proti kouzelníkům, pokud by uvěřili, že se čarodějové snaží ovládnout jejich duše a udělat ze své magie božstvo. Snad proto přední tarijští kouzelníci, alespoň navenek, zákaz Zapovězené knihy respektují a kdekoli na její útržky narazí, sami je ochotně nechávají spálit.

Pověry a strašidla

*Jízda duchů deštěm a bouří
Táblý a lýtý smích ve větru zní
Čáry plášťů, z nozder se kouří
A meče i štíty jsou pokryté rzi*

*Z písně Duchové Podzihoru
připisované trubadúrovi Rustachu Bělvousovi*

Pověstmi a pověrami je Pohraničí doslova protkané. Patří k životu místních lidí stejně neodmyslitelně jako nebe nad hlavou.

Je obvyklé, že při zvaní hosta dovnitř do domu plivne hospodář přes jeho pravé rameno na zem. To proto, aby zaplašil ohnivého kohouta, který by mohl s pozvaným proklouznout do stavení. Na zápraží před chalupou jsou zase často zavěšené na nitích těsně nad zemí kousky sušených hříbků. Jsou určité pro skřítky hospodářičky, kteří je prý mají nade vše rádi a budou se pak držet ve stavení a ochraňovat jeho obyvatele. Když do některých vesnic přijde ozbrojený cizinec, panny se říznou nožkem do ruky. Věř, žekdyž prolíjí svou krev samy jako dar bohům, neznámý muž jim nebude moci ublížit. A když padá noc, dřevorubci, lovci, kupci a poutníci nuceně stráví ji v lese se často přivazují ke stromům. Prý aby je temné síly neodnesly do země za mlhami, do kraje stínů a nočních můr, kde podle některých kněží hříšné duše vykonávají po smrti svůj trest.

Charakter tohoto kraje neodmyslitelně dotvářejí také duchové a strašidla. Několik nejzajímavějších najdeš na následujících řádkách. Nezapomeň přitom, že poslouchat procítěné vyprávění o strašidlech u krbu může být často děsivější, než se s nimi skutečně setkat.

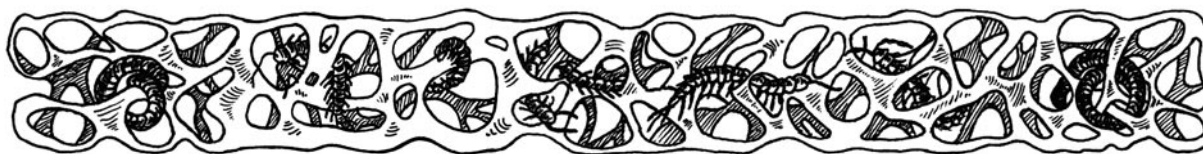
Směchul

Má podobu malého skřeta s pokrčeným obličejkem a říká se o něm, že je duchem muže, který zahynul nevyšlovně trapnou smrtí. Některé pověsti tvrdí, že jedl tak hltavě, až si ukousl vlastní palec a zadusil se jím, jiné zas říkají, že si rozsekl hlavu motykou při snaze ubít krtka. Ať tomu bylo jakkoliv, Směchul se dnes objevuje na cestách a rozesmává pocestné. Pí-tvoří se, šklebí, poskakuje a řezavě se chechtá. Prý se vysmívá sám sobě. Běda však tomu, kdo jeho smíchu podlehne. Stačí se pousmát jen koutkem úst a strašidlo se rozzuří, na nebohého poutníka se vrhne a roztrhá jej na kusy. Když dobrodruzi potkají Směchula, je udržení vážné tváře životně důležité.

Babězna

Je to lidožravá příšera žijící na smetištích. Zdá-li se, že pomíná přihrblou osobu pod plachetkou. Ale to je jen první dojem. Plachetka je ve skutečnosti volná kůže, která zakrývá pachové otvory. Těmi nestvůra vylučuje pachy některých jídel, obzvláště pamlsků, jejichž zbytky na smetištích našla a spolykala. Na vůni perníku nebo rozinek pak láká v postranních uličkách děti. Když se nechají chytit, rozdrásá jim hrdlo pařáty a sežere je. Na dospělého si obvykle babězna netroufne. Tato příšera zavdala příčinu k mnoha povídačkám. Vystupuje v nich jako stařena žijící v chaloupce z perníku a sladkého pečiva, která strká děti lopatou do pece. To je ovšem holý nesmysl. Podle všech dostupných poznatků babězna požívá kořist zásadně syrovou.

Krvenčátka

Tak nazývají lidé přízraky dětí napadených toulavými psy nebo vlky. Jestliže dítě útok smečky nepřežije, zjevuje se po smrti v podobě nahého tělíčka, celého potřhaného a rudého od krve. Zmítá se v houští nebo panicky prchá lesem a víří spadané listy za bolestného křiku. Jestliže se vám zjeví krvenčátka, je třeba mít se na pozoru. Někde nablízku jsou vlci.

Bouřný jezdec

Je postrachem lichvářů, penězokazů a podvodníků. Říká se, že má podobu rytíře v černé zbroji jedoucího na vraníkovi. Jindy zas bývá divokým, do půl těla vysvěceným honcem s rozvlátnými vlasy a tváří pokrytou válečným malováním. Vždy ale přichází spolu s bouří. A v patách se mu žene smečka přízraků. Ten průvod se nazývá Divoký hon a člověk, před jehož dveřmi zarazí duchové své koně, má všechny důvody se bát. Bouřný jezdec, který Divoký hon vede, sestoupí totiž podle pověstí z koně a na zápraží hodí kus syrového masa.

„Vylez!“ zavolá strašlivým hlasem. „Když jsi s námi lovil, pojď s námi i jíst.“

Každý podvodník dobře ví, proč přízraky zastavily právě u jeho domu. Mohou to být falešná závaží v krámě, dření peněz z nuzných dlužníků nebo třeba obrušování stříbra z mincí. Takový člověk má jen dvě možnosti. Buď vyjde ven a sní, co mu bylo Bouřným jezdce předloženo, čímž riskuje bolestí a možná i otravou. Anebo může zůstat uvnitř. V takovém případě přízraky sesednou a přijdou si pro něj. Venku už má připraveného koně.

Zápletky

Anděl mrchožrout

V lesích Podzihoru, u jednoho z četných Arových stolců, začnou divocí horalové vídat božského posla, anděla. Je to nebezpečné stvoření, obří pták se zakrnělými křídly, ale se silným zobanem a kloubnatými pařáty, kterými trhá na kusy obětované mršiny. Místo se začne stávat mezi Arovými vyznavači známým a vyhledávaným.

Příšera se odborně nazývá mrchožer a je vzdáleným příbuzným baziliška, jak poučí družinu jeden z řečištských alchymistů. Ze zobanu nastrohaného na jemný prášek lze vyrábět unikátní druh jedu, jazyk je vynikající na léčbu revmatismu a také pařáty a perutě patří mezi vyhledávané alchymické ingredience. Proto si alchymista družinu najme, aby mrchožera

ulovila a jmenované části těla tajně dopravila do jeho dílny. Družina jistě pečlivě připraví celou akci. A pak už se může stát prakticky cokoliv.

Například že lovec, který již několikátou noc v úkrytu čeká na Arova posla, aby jej požádal o boží přízeň, zahlédne boj a vyběhne svému idolu na pomoc. Družina tak náhle bude mezi dvěma ohni. I když zvítězí, bude se muset rozhodnout, zda nechat bojovníka naživu či jej dorazit jako nepohodlného svědka. Nebo se může po zabití samce ukázat rozzuřená samice. A když konečně leží na palouku před oltářem dvě nestvůrná těžká těla, mohou se z dálek ozvat rituální výkřiky blížícího se náboženského průvodu. A začíná hra o čas.

Potíže mohou ale nastat až potom. „Zavraždění anděla“ může zpozorovat malý chlapec, který poběží do lovecké vesnice pro pomoc. Družinu s kořistí tak budou pronásledovat rozzuření Arovi uctívači. Dobrodruzi mohou mít potíže i při průjezdu řečištskou branou, kde jejich náklad vzbudí podezření. Strážníci jej budou chtít prohledat. Jejich zaměstnavatel si přitom nepřál, aby jej s ulovením mrchožera kdokoliv spojoval. Zde bude záležet na výřečnosti družiníků.

Zbytek pro Moranu

Postavy dorazí na panství, kde lidé každý měsíc s hrůzou přihlížejí, jak pánovi ozbrojenci odvlékají jednu z nedospělých dívek do hradu nahoře na kopci a nikdo ji už nikdy nespátí. Místní šlechtic totiž pojíždá vždy za úplňku syrové srdce panny z Podhradí, protože mu stará vědma poradila, že jediné tak zplodí vytoženého syna. To pochopitelně nikdo z vesničanů netuší. Začíná v nich ale zrát podezření, že jejich pán by mohl být upír či vlkodlak.

Dobrodruzi mohou během svého pátrání odhalit, že ve skutečnosti je to vědma, kdo je zdrojem zla, a šlechtic je jen loutkou v jejích rukou. Těla a krev zabitých dívek stará čarodějka jménem Morana používá ke svým vlastním rituálům. Jejich cílem je úplné ovládnutí hradního pána a odstranění jeho ženy. Ta vědmě nedůvěřuje a pokud se postavy pokusí na hrad proniknout jako hosté nebo v přestrojení, může jim být paní domu v jejich úkolu nápomocná. Mimo jiné jim může prozradit, že vědma jí zakázala nosit její oblíbené žluté šaty, protože z barvy, která symbolizuje slunce, má hrůzu. Zdá se, jako by po jejím spatření zůstávala stát zcela ochromená a neschopná pohybu. To je způsob, jak se s nebezpečnou čarodějkou vypořádat s co nejmenším rizikem.

